

เจ็บปวดในความทรงจำ

Pain ful memory

นายวิทยา ผุดผ่อง
Mr. Witaya Put-pong

ส.พ.
๖๕๘๒๙
๒๕๕๐

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน..... 83802
วัน,เดือน,ปี... 17 ก.ย. 2551

b. 11๑๘๕๔๑๕
i.....

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาภาพพิมพ์ ภาควิชาจิตรศิลป์
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าคุณทหารลาดกระบัง อนุมัติ
ให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

.....คณบดี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

คณะกรรมการตรวจศิลปนิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(อาจารย์วุฒิกร คงคา)

.....กรรมการกรรมการ
(ศาสตราจารย์เกียรติศักดิ์ ชานนารถ) (ศาสตราจารย์เดชา วราขุน)

.....กรรมการกรรมการ
(รองศาสตราจารย์สรธรรมรงค์ สิงห์เสณี) (รองศาสตราจารย์มัลลิกา มังกรวงษ์)

.....กรรมการกรรมการ
(รองศาสตราจารย์อริยะ กิตติเจริญวิวัฒน์) (รองศาสตราจารย์กันจณา คำโสภี)

.....กรรมการกรรมการ
(รองศาสตราจารย์สุรพงษ์ สมสุข) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์คณากร ภูเขาชีวะ)

.....กรรมการกรรมการ
(อาจารย์มงคล เกิดวัน) (อาจารย์ชนคล ดิรุจิเจริญ)

.....กรรมการกรรมการ
(อาจารย์คมสัน หนูเขียว) (อาจารย์กิตติ แสงแก้ว)

.....กรรมการและเลขานุการ
(รองศาสตราจารย์อุลิตา จันฝั่งเพ็ชร)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์
(ศาสตราจารย์เดชา วราขุน)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์	เจ็บปวดในความทรงจำ
	Pain ful memory
ชื่อ	นายวิทยา ผุดผ่อง
รหัสนักศึกษา	47020240
สาขาวิชา	ภาพพิมพ์
ภาควิชา	จิตรศิลป์
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2550
อาจารย์ที่ปรึกษา	ศาสตราจารย์เคชา วราจุน

บทคัดย่อ

ในความเป็นจริงแล้วมนุษย์ทุกคนย่อมจดจำเรื่องราวในอดีตได้ดี หากแต่เรื่องราวที่พบบพบจะสุขขึ้นหรือ ทุกข์ตรมอย่างแสนสาหัส นั่นก็คือรูปแบบที่แต่ละคนย่อมมีไม่เหมือนกัน อันอดีตที่แสนปวดร้าวนั้นย่อมผลักดันให้ตัวมันเป็นที่น่าจดจำและนึกถึงอยู่ตลอดเวลา เพราะเมื่อยามใดที่เราทุกคนนึกถึงมัน ก็จะมีรู้สึกได้ถึงความเจ็บปวดที่เราได้ผ่านมันมา เรื่องราวทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้พบเจอและฝ่าฟันมานั้น คือที่มาของแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะนิพนธ์ชุดนี้ของข้าพเจ้าที่เป็นคนหนึ่งที่ได้พบเจอกับความเจ็บปวดในชีวิตที่ผ่านมา และด้วยเรื่องราวที่ข้าพเจ้าได้พบบพบมานี้เป็นบทเรียนและอยากที่จะมีเรื่องราวที่เป็นความสุข ความน่าประทับใจเก็บไว้เป็นบันทึกของชีวิตเหมือนกับคนอื่นบ้าง

ข้าพเจ้าจึงพยายามถ่ายทอดความคิดและความต้องการในการแสดงออกดังกล่าว สะท้อนผ่านทางเทคนิคภาพพิมพ์แม่พิมพ์แม่โลหะ เพื่อมุ่งนำเสนอให้ผู้คนที่ทั่วไปได้กลับมาคิด และให้ความสำคัญต่อการไขว่คว้าซึ่งความสุขที่แท้จริง โดยคนเราเมื่อเจอเรื่องราวที่แสนเจ็บปวดแล้วนั้น ย่อมปรับตัวและนำบทเรียนที่ได้เจอมาให้นำมาแก้ไขและหาหนทางที่จะพบเจอความสุขในชีวิตที่แท้จริง

กิตติกรรมประกาศ

โครงการศิลปนิพนธ์ในหัวข้อ “เจ็บบวกในความทรงจำ” ชุดนี้ประสบความสำเร็จไปได้ด้วยดีหลังจากได้ศึกษาข้อมูลและขั้นตอนการสร้างสรรค์ศิลปะออกมา โดยได้รับคำปรึกษาและความช่วยเหลือเป็นอย่างดีจาก ศาสตราจารย์เคชา วราชน อาจารย์ที่ปรึกษา และคณาจารย์ทุกท่านในภาควิชาวิจิตรศิลป์ที่อบรมสั่งสอนให้ความรู้ และชี้แนะแนวทางอันสมควรแก่ข้าพเจ้า สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอขอบคุณบิดา มารดา พี่ชาย น้องชาย และมิตรสหายทุกท่านที่เข้ามาในชีวิตและได้ให้ความช่วยเหลือมาโดยตลอด รวมทั้งผู้เกี่ยวข้องที่มีส่วนในการทำศิลปนิพนธ์ครั้งนี้ที่ได้เอื้อย่นามจนผลงานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีทุกประการ จึงขอกราบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

วิทยา ผุดผ่อง

๒

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญภาพประกอบ	ง
บทที่	
1 บทนำ	1
ความสำคัญของผลงานสร้างสรรค์	2
วัตถุประสงค์	2
ขอบเขตของโครงการ	3
2 ที่มาและแนวความคิดสร้างสรรค์	4
ที่มา	4
อิทธิพลจากหนังสือ สิ่งพิมพ์ และบทความต่าง ๆ	6
อิทธิพลจากงานศิลปะและศิลปกรรม	8
แนวความคิด	10
3 วิธีการดำเนินการสร้างสรรค์	11
ภาพร่างและการพัฒนาภาพร่าง	12
กระบวนการสร้างงาน	21
4 วิเคราะห์การสร้างสรรค์	26
วิเคราะห์ทัศนธาตุทางศิลปะ	26
วิเคราะห์การจัดองค์ประกอบของภาพ	34
5 บทสรุป	38
บรรณานุกรม	39
ผลงานศิลปะ	40
ประวัติผู้เขียน	46

ค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพประกอบ

รูปที่	หน้า
1. ภาพร่างชุดที่ 1	12
2. ภาพร่างชุดที่ 2	15
3. ภาพร่างชุดที่ 3	18
4. ผลงานศิลปะชิ้นที่ 1	41
5. ผลงานศิลปะชิ้นที่ 2	42
6. ผลงานศิลปะชิ้นที่ 3	43
7. ผลงานศิลปะชิ้นที่ 4	44
8. ผลงานศิลปะชิ้นที่ 5	45

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

บทเรียนชีวิตและความทรงจำที่เจ็บปวดนั้นสามารถเรียนรู้ได้จากหลายแหล่ง ข้าพเจ้าเลือกที่จะถอดบทเรียนชีวิตจากประสบการณ์ สถานะความเจ็บปวดต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็นทางด้านร่างกาย หรือ ผลกระทบต่อจิตใจ เพราะตระหนักว่าคนเราไม่สามารถกำหนดชะตาชีวิต คนที่ผ่านประสบการณ์ของชีวิตนั้นย่อมเห็นชีวิตได้แจ่มชัดมากที่สุด ข้าพเจ้าไม่เพียงแต่ประจักษ์แก่ใจว่าชีวิตนั้นไม่เที่ยง หากยังเห็นว่าอะไรคือสิ่งที่มีคุณค่าอย่างแท้จริงของชีวิต สำหรับคนที่ยังไกลจากความเจ็บปวด ไกลความผิดหวังต่าง ๆ แม้จะรู้ว่าชีวิตนั้นมีระยะที่จำกัด แต่นั่นก็เป็นแค่ “ความคิด” ยังไม่ “รู้สึก” หรือรู้ซึ่งถึงใจและบ่อยครั้งก็อาจจะหลงลืมเพราะมัวเพลิดเพลินกับความ สุข สนุกสนาน หรือไม่ก็ ง่วนแสวงหาผลประโยชน์ให้กับตัวเอง เพราะคิดว่านั่นคือสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับชีวิต ต่อเมื่อผลกระทบของความเจ็บปวดนั้นเดินทางมาถึง จึงรู้ว่าความจริงเหล่านั้นไม่สามารถเป็นที่พึ่งที่แท้จริงได้

เรามักคิดว่าชีวิตนั้นผิดผ่อนได้ อีกทั้งยังฝากความหวังไว้กับวันพรุ่งนี้ว่าตัวข้าพเจ้าจะมีความสุขกว่านี้แน่ ถ้าสิ่งที่ปรารถนานั้นได้อย่างที่คาดหวัง แต่คนที่ประสบกับความเจ็บปวดนั้นรู้ดีว่าชีวิตนั้นผิดผ่อนไม่ได้อีกแล้ว และไม่สามารถคิดจะฝากความหวังไว้กับอนาคต ถ้าต้องการความสุขและชีวิตที่ไพบูลย์ ก็ต้องหากจากปัจจุบันเดี๋ยวนี้และตรงนี้ นั่นหมายถึงการเปลี่ยนมุมมองจนเห็นแง่ความหรือคุณค่าของสิ่งที่อยู่และเป็นอยู่ ซึ่งแต่เดิมถูกมองข้ามไปเพราะไปจดจ่ออยู่กับสิ่งนอกตัว หรือคอยคาดหวังว่าจะมีสิ่งที่ดีกว่ารออยู่ข้างหน้า

ในความทรงจำที่เจ็บปวด นอกจากจะบังคับให้เราหยุดไถ่ล่าอนาคต และหันมาเผชิญหน้า กับปัจจุบันแล้ว ยังอาจทำให้เราตื่นจากความหลง และพบว่าสิ่งพื้น ๆ สามัญนั้นทรงคุณค่าอย่างยิ่ง เช่น ความดี ความรัก ความเอื้ออาทร รวมทั้งการรู้จักตัวเอง เมื่อภาวะแตกดับใกล้มาถึง สิ่งเหล่านี้สามารถนำพาชีวิตที่เหลืออยู่ให้พบกับความสุข และประคองใจให้ไปถึงที่สุดอย่างสงบ ไม่มีอะไรที่ทำให้คนเราประจักษ์แจ้งถึงสังขารมได้ดีกว่าความพลัดพรากสูญเสีย ดังตัวข้าพเจ้า ตั้งข้อสังเกตว่า หากเอ่ยถึงชีวิตเหมือนบทเรียนหลักสูตรสำคัญที่สุด ก็คือ ความพลัดพราก สูญเสีย ผู้ที่ผ่านหลักสูตรนี้ได้ย่อม เรียกว่า “บัณฑิต” ได้โดยแท้แต่ส่วนใหญ่ไม่สามารถผ่านหลักสูตรได้เพราะไม่สามารถเรียนรู้อะไรเลยจากความพลัดพรากสูญเสียต่อเมื่อ ความเจ็บปวดมาประชิดตัวจึงค่อยเห็นสังขารม และเข้าใจบทเรียนชีวิต

เราไม่จำเป็นต้องรอให้ความเจ็บปวดมาถึงตัวจึงค่อยเกิดปัญญา เราสามารถเรียนรู้จาก ประสบการณ์ รู้สังขารม และบทเรียนชีวิตโดยหมั่นสดับฟังคำสอนจากผู้รู้ หนึ่งในบรรดาผู้รู้ก็คือผู้มีประสบการณ์ก่อนเรานั้นเอง เขาเหล่านั้นเป็นครูที่สอนบทเรียนชีวิตที่ดีที่สุดแก่เรา และบทเรียน

อย่างหนึ่งที่ทรงคุณค่ายิ่งก็คือ ความจริงที่ว่าในสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุด เราสามารถค้นพบสิ่งประเสริฐที่สุดในตัวเรา ซึ่งทางพุทธศาสนาเรียกว่า สติ ปัญญา สมาธิ เมตตา นี่แหละที่สามารถนำพาเราผ่านพ้นวิกฤติไปได้ด้วยดี แม้วิกฤตินั้นจะหมายถึงที่สุดของความพลัดพลากอันได้แก่ความเจ็บปวดก็ตาม

ความสำคัญของผลงานสร้างสรรค์

เป็นการยืนยันถึงจุดยืนของข้าพเจ้าเองและคนอื่น ๆ ที่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่เจ็บปวดบอบซ้ำ ต้องพลัดพรากสูญเสียจากสิ่งที่ยึดถือไปจากชีวิต ไม่จำเป็นที่จะต้องไปแข่งขันแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกับคนอื่น ๆ หากมันสร้างความเหนื่อยล้าให้กับข้าพเจ้า และไม่ใช่นิสัยของข้าพเจ้าที่ชอบการแก่งแย่งแข่งขัน และอยู่เหนือผู้อื่น หากเราพอใจในความเป็นตัวของเราเอง รอยบอบซ้ำ บาดแผล อาการเจ็บปวด ความทรงจำที่ไม่ดี จิตใจที่ป่วยและอ่อนแอ นำไปสู่มุมมองภาพแปลกประหลาดและรุนแรงนี้ เพื่อปกป้องตนเองจากสิ่งที่ไม่ถูกใจเพราะการป่วยที่รู้สึกนั้น เมื่อได้ระบายออกมาด้วยอารมณ์ที่รุนแรงผ่านผลงานศิลปะ นำมาซึ่งความสบายใจเสมือนเป็นการปลดปล่อยตนเองจากความกดดัน โศกเศร้าที่เกิดขึ้นกับสภาวะความทรงจำที่ไม่ดี

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้คนในสังคมได้ตระหนักและได้รับความรู้ ความสำคัญของการใช้ชีวิตประจำวัน สิ่งที่จะพบบนในภายภาคหน้า และจำต้องนึกย้อนกลับไปวิเคราะห์สิ่งต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขในการที่จะนำไปใช้ในชีวิตต่อไป
2. เพื่อเตือนสติและเพิ่มความระมัดระวังในการดำรงชีวิต เพราะคนเราไม่สามารถกำหนดชะตาชีวิตของตนเองได้ เนื่องจากในบางเวลาโชคชะตาก็มากำหนดชะตาชีวิตของเราโดยที่เราไม่ทันตั้งตัว
3. เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกในเรื่องราวของความทรงจำที่เจ็บปวดนั้นมีผลกระทบต่อภาวะจิตใจอย่างไร และความต้องการภายในจิตใจที่โหยหาต่อสิ่งที่สูญเสียไป
4. เพื่อปลดปล่อย การ โศกเศร้าต่อสิ่งที่ขาดหายไปจากชีวิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขอบเขตของโครงการ

1. ข้าพเจ้าต้องการแสดงออกถึงเรื่องราวของอารมณ์ ความรู้สึก ความทรงจำที่เจ็บปวด ความผูกพันกับคนที่รัก เน้นในเรื่องการใช้สื่อสัญลักษณ์ อาทิ ปกิรียา แทนค่าของการสูญเสียซึ่งเกิดจากความทรงจำในอดีตของข้าพเจ้าเป็นความทรงจำต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อความรู้สึกต่าง ๆ ออกมาเป็นผลงานศิลปะ

2. ข้าพเจ้าได้นำความทรงจำจากประสบการณ์จริงที่เกิดขึ้น มาสร้างชิ้นใหม่ในรูปแบบที่ลดและตัดทอนบางส่วน เน้นในเรื่องการใช้สื่อสัญลักษณ์ที่ข้าพเจ้าเห็นว่าเหมาะสมเป็นสื่อ แสดงออกทางอารมณ์ และความรู้สึก

3. ข้าพเจ้าสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้ด้วยกรรมวิธีรีภาพพิมพ์ แม่พิมพ์ร่องลึก (Etching) ซึ่งสามารถสร้างพื้นผิว น้ำหนัก และเงา และทึบระชาตุ อื่น ๆ ได้ตรงตามความต้องการของข้าพเจ้าได้มากที่สุด

4. จำนวนผลงานมี 5 ชิ้น

- 4.1 ขนาด 120 x 80 เซนติเมตร
- 4.2 ขนาด 120 x 80 เซนติเมตร
- 4.3 ขนาด 80 x 120 เซนติเมตร
- 4.4 ขนาด 120 x 80 เซนติเมตร
- 4.5 ขนาด 120 x 80 เซนติเมตร

บทที่ 2

ที่มาและแนวความคิดสร้างสรรค์

ในชีวิตเราก็ค้นพบหลายสิ่งหลายอย่างตลอดเส้นทางอันแปลกแยกและยาวนานที่เรามองว่าคือ ชีวิต ส่วนใหญ่แล้วก็คือการค้นพบตัวเอง แท้จริงแล้วเราคือ ใคร? เป็นคำถามที่รบกวนใจเรามากที่สุด เราเรียนรู้จากเวลาที่คิดและย้ำแ่ว่าความรักและความสัมพันธ์ที่แท้จริงคืออะไร เราค้นพบความกล้าหาญในการก้าวผ่านความโกรธ ความทุกข์เศร้าและความหวาดกลัว ความลับของสิ่งเหล่านี้ได้มอบทุกอย่างที่จำเป็นเพื่อให้ชีวิตเราคำเนินต่อไปได้ เพื่อค้นพบความมหัศจรรย์ สิ่งที่ทำให้หัวใจเราเต็มเปี่ยมไปด้วยความหมายนั้นหาใช่ชีวิตที่เพียบพร้อมสมบูรณ์หรือนิยายที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มใดเล่มหนึ่ง แต่การใช้ชีวิตอย่างแท้จริง

ชีวิตให้บทเรียนแก่เรา สัจจะหนึ่งเดียวนั้นให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับความรัก ความกล้ากาลเวลา พลัง การสูญเสีย ความสุข ความสัมพันธ์และความจริงแท้ เราไม่ได้สุขเพราะความสลับซับซ้อนของชีวิต แต่เราไม่มีความสุขเพราะเราหลงลืมความเรียบง่ายอันเป็นรากฐานไปเสีย สิ่งทำทลายที่แท้จริงก็คือ การค้นหารากฐานของความสุขในชีวิต บทเรียนเหล่านี้พวกเราส่วนใหญ่คิดว่าเราได้เรียนรู้ถึงความรัก กระนั้นเรากลับไม่รู้สึกรักความรักทำให้เรารู้สึกไม่พอใจ เพราะสิ่งนั้นไม่ใช่ความรัก เป็นเพียงภาพเงาของความรู้สึกที่ถูกบดบังด้วยความหวาดกลัว ความรู้สึกไม่มั่นคงและความคาดหวัง เราเดิน ไปบน โลกวันนี้ด้วยกัน แต่กลับรู้สึกอ้างว้างไร้ค่าและละอายใจ

ยามต้องเผชิญกับสิ่งที่เลวร้ายที่สุดซึ่งอาจเกิดขึ้นในสถานการณ์ใด ๆ เราย่อมเติบโตขึ้น ยิ่งสภาพการณ์ย่ำแย่อย่างถึงที่สุด เราค้นพบสิ่งที่ดีที่สุดในตัวเราเมื่อเราค้นพบความหมายที่แท้จริงของบทเรียนเหล่านี้ เราก็ได้พบกับชีวิตที่รุ่มรวยและมีความหมายด้วยเช่นกันนี้ ไม่ใช่ชีวิตสมบูรณ์แบบแต่เป็นชีวิตที่แท้จริง เราจึงใช้ชีวิตอย่างเข้าใจ

ความทรงจำที่เจ็บปวดทางด้านกายภาพ เป็นเหตุผลหนึ่งที่ข้าพเจ้าหิบบกมาสร้างสรรค์งานศิลปะ ชีวิตคนเราไม่สามารถกำหนดชะตาชีวิตตัวเองได้ เมื่อกาลเวลาพาให้สังขารเปลี่ยนแปลงไปจากร่างกายที่เคยแข็งแรง สามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้ กลับกลายเป็นอ่อนแอไร้สิ้นเรี่ยวแรง แม้แต่จะขยับเขยื้อนร่างกายตนเอง เกิดอาการเจ็บปวด สิ่งเหล่านี้แสดงถึงความรู้สึก เศร้า หดหู่ การเจ็บป่วยทุกข์ทรมานของร่างกาย ข้าพเจ้าต้องการนำเสนอภาพลักษณ์ของชีวิตที่ไม่สมบูรณ์แบบ เหมือนชีวิตที่ขาดการปะติดปะต่อ มีรอยบาดแผล เป็นความรู้สึกจริงจังกับเรื่องของชีวิต สังขาร การเจ็บป่วยเนื่องจากชีวิตเป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงแท้ ไม่นั่นอน และเพื่อกระตุ้นให้ผู้พบเห็นสิ่งเหล่านี้ได้ตระหนักถึงความไม่แน่นอน ซึ่งเป็นสัจธรรมของชีวิตมนุษย์ไม่มีใครที่สามารถหยุดยั้งได้ สิ่งเหล่านี้ย้อนให้

ข้าพเจ้าได้รู้ว่าข้าพเจ้าควรหันมาดูแลชีวิตและรวมถึงความระมัดระวังในการใช้ชีวิต คุณแลสุขภาพของตนเอง

สภาวะความเจ็บปวดใหม่ข้าพเจ้านำเสนอความเจ็บปวดทางด้านจิตใจว่าด้วย ความรัก แม้ว่ารักจะทรงพลานุภาพยิ่งใหญ่ แต่กลับเป็นสิ่งที่ยากจะไขว่คว้า บางคนเฝ้าตามหาความรักตลอดชีวิต ข้าพเจ้ากลัวว่าข้าพเจ้าจะไม่เจอความรัก กลัวว่าเมื่อพบรักแล้ว ข้าพเจ้าอาจทำมันสูญหายหรือมองข้ามรักไป หรือวันไหวว่ารักนั้นจะไม่ยืนยาว ข้าพเจ้าคิดว่าตัวเราเองรู้ว่ารักคืออะไร เพราะข้าพเจ้าสร้างความรักไว้ตั้งแต่ยังเด็ก ภาพที่มีร่วมกันก็คือ รักหวานซึ่งในอุดมคติ นั่นคือ เมื่อข้าพเจ้าได้พบกับคนพิเศษ ข้าพเจ้ารู้สึกปลื้มเต็มใจขึ้นมาทันทีทันใด ทุกอย่างดูสวยงาม ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขนับแต่นั้นมา ในชีวิตจริงของข้าพเจ้าเมื่อต้องเติมแต่งรายละเอียดที่ไม่ค่อยสมบูรณ์แบบ เมื่อข้าพเจ้าพบว่าความรักส่วนใหญ่ที่มอบให้แก่กัน ล้วนเป็นการรักอย่างมีเงื่อนไข แม้แต่ความรักที่ข้าพเจ้าได้รับจากครอบครัวและเพื่อนฝูงก็ยังตั้งอยู่บนความคาดหวังและเงื่อนไขต่าง ๆ แน่่อนว่าความหวังและข้อแม้ทั้งหมดนี้ไม่อาจเป็นจริงได้ อีกทั้งรายละเอียดของชีวิตจริงก็ช่างยุ่งเหยิงจนกลายเป็นฝันร้าย ข้าพเจ้าพบว่ามิตรภาพและความสัมพันธ์ของตัวเองกลับปราศจากรัก เราตื่นจากภาพฝันแห่งรักที่สมบูรณ์แบบมาสู่โลกที่แสงไร้ซึ่งความรัก เช่นที่ข้าพเจ้าเคยหวังไว้เมื่อยังเด็ก มาตอนนี้เมื่อข้าพเจ้ามองความรักในสายตาตนเองจึงเห็นความรักอย่างชัดเจนสอดคล้องกับความเป็นจริงด้วยความรู้สึที่เจ็บปวด

เส้นลายมือ สามารถบ่งบอกถึงชะตาชีวิตของเราได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อข้าพเจ้าเข้าใจถึงเหตุและผลของสิ่งที่ทำให้สภาพจิตใจของตัวเองเสื่อมถอยลงทุกวัน กับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมา การที่จะถอยออกมาอยู่กับตัวเองให้จิตใจได้พักผ่อนและมองหาตัวเองที่ไม่ผูกมัดอยู่กับความทรงจำเดิม ๆ น่าจะเป็นหนทางที่ดีที่สุดในการเยียวยาและพัฒนาสภาพจิตใจ ข้าพเจ้าได้รับอิทธิพลต่าง ๆ จากหลายที่มา หลายด้านความคิด จนถึงประสบการณ์ชีวิตที่ได้พบพานจากเรื่องต่าง ๆ อันเป็นแรงบันดาลใจสู่การสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้

อิทธิพลจากหนังสือ สิ่งพิมพ์ และบทความต่าง ๆ

มนุษย์ทุกคนเกิดมาไม่มีใครมีแต่ความสุขในขณะที่เดียวกันก็ไม่มีใครเกิดมามีแต่ความทุกข์ ขึ้นอยู่กับว่าใครจะทุกข์หรือสุขมากกว่ากัน ใครจะทุกข์หรือสุขนานกว่ากันหรือบ่อยกว่ากัน ใครจะมีทุกข์ก่อนหรือสุขก่อนเท่านั้น ทุกข์นั้นไม่แน่นอน สุขเองก็ไม่ยั่งยืน ดังนั้นสิ่งที่แน่นอน คือ ทุกคนต้องเจอทั้งความสุขและความทุกข์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สุขกับทุกข์หมุนเวียนกันเข้ามาในชีวิตของคนเราตลอดเวลา ในความเป็นจริงหลายครั้งที่เรารู้สึกว่าเรากำลังมีความสุขนั้น อาจจะมีทุกข์เล็ก ๆ แฝงอยู่ก็ได้

ในทางกลับกันคนที่ประสบกับความทุกข์ก็เชื่อว่าหาความสุขมิได้เลย อาจมีความสุขแฝงอยู่ในทุกข์ก็ได้ เช่นในยามที่เจ็บป่วย ในยามที่เจอวิกฤติชีวิต เราอาจจะมีความสุขจากน้ำใจคนรอบข้าง เราอาจจะได้เห็นความเอื้ออาทรจากคู่ชีวิตของเรามากขึ้นก็ได้ และคนที่มีความสุขมาก ๆ บางครั้งแค่ความทุกข์นั้นบรรเทาเบาบางลงไปบ้าง ก็เกิดความสุขได้ การได้เห็นหรือรับรู้ยังมีคนอื่นทุกข์หนักกว่า แย่กว่า ก็อาจจะทำให้เกิดความสุข (ลดความทุกข์) ได้เช่นกัน ดังนั้นสุขกับทุกข์จึงเป็นของคู่กันและอยู่กับชีวิตของคนเราตลอดเวลาขึ้นอยู่กับเวลาไหนความสุขหรือความทุกข์จะมีอิทธิพลเข้ามาครอบงำชีวิตของเราได้มากกว่ากัน หรือขึ้นอยู่กับคำว่าเราสามารถสร้างและรักษาความสุขหรือดับทุกข์ได้ดีเพียงใด

แต่ถ้าจะถามว่าสุขกับทุกข์คนเราเลือกอะไร แน่แน่นอนว่าทุกคนคงจะพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าขอเลือกเอาความสุขอย่างแน่นอน เพราะทุกคนมักมองความทุกข์เป็นเรื่องน่ากลัว มองความทุกข์ในด้านลบ และมองความสุขเป็นเรื่องที่น่ายินดี เป็นเรื่องที่สวยงาม และเป็นเรื่องที่สร้างสรรค์ แต่ถ้ามองกันลึก ๆ แล้วจะพบว่าความสุขนั้นมีหลุมพรางซ่อนอยู่เยอะมากมาย เพราะความสุขนั้นอาจทำให้คนหลงลืม ทำให้คนประมาท ทำให้คนหลงคิดเหมือนยาเสพติด เมื่อเสพสุขแล้วก็ยากที่จะถอนตัวได้ ยิ่งสุขมากยิ่งขึ้นมีโอกาสตกลงมาเจ็บมาก เหมือนการปีนบันไดขึ้นไปสูงเท่าไรเวลาตกลงมาก็จะเจ็บมากเท่านั้น หรือเคยอยู่ดีกินดีมากเท่าไร เวลาอดข้าวแค่เพียงมือเดียวก็รู้สึกทุกข์มากแล้ว ในขณะที่ที่มีความทุกข์นั้นถึงแม้จะดูภายนอกเป็นเรื่องที่น่ากลัว แต่ความทุกข์ก็เปรียบเสมือนผู้ใหญ่หรือครูที่คอยตักเตือนให้คนดำเนินชีวิตอยู่บนความไม่ประมาท ไม่พลั้งพลาดเหมือนคนอื่น และไม่พลาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นครั้งที่สอง สามสี่ การมีทุกข์เหมือนคนที่ตกอยู่ในหลุมหรือหุบเหว โอกาสที่จะตกลงไปลึกกว่านั้นมีไม่มากยิ่งใครมีทุกข์มากที่สุด ๆ แล้วโอกาสที่จะทุกข์กว่านั้นแทบจะไม่มีเลย แต่โอกาสของการหมดทุกข์ (ป็นขึ้นจากหลุมบ่อหรือหุบเหว) นั้นมีมากกว่า

เมื่อเราเข้าใจว่าสุขกับทุกข์เป็นมรดกประจำชีวิตแล้วก็ไม่ต้องหลีกเลี่ยง ไม่ต้องหลบหน้า ไม่ต้องลำเอียงในการเลือก เพียงแต่ต้องจัดการบริหารสุขกับทุกข์ให้อยู่คู่กับชีวิตเราแบบไม่ทะเลาะกัน ถ้าสุขมีก็ป้องกันทุกข์ ถ้าทุกข์มากก็บำบัดหรือกำจัดทุกข์ที่ต้นเหตุ ถ้าสุขกับทุกข์มาพร้อม ๆ กัน ก็ต้องสร้างความสมดุลให้ได้ อย่าเอียงไปข้างใดข้างหนึ่ง ไม่หลงดีใจไปกับสุขมากจนลืมทุกข์ หรือไม่จมอยู่กับกองทุกข์ จนมองไม่เห็นคุณค่าของความสุขที่มีอยู่ในเวลาเดียวกัน

สุขแท้ หมายถึง ความสุขจริงที่เกิดความอึดอึดใจจากภายใน และความสุขประเภทนี้จะอยู่กับเรานาน ไม่เปลี่ยนแปลง หรือจางหายไปตามกาลเวลา นี่ก็ครั้งใดก็ทำให้มีความสุข เช่น ความสุขที่เกิดจากการให้บุญ การช่วยเหลือผู้อื่น ถ้าเป็นการหุงข้าวก็เหมือนกับการหุงข้าวที่ทำให้เม็ดข้าวทุกเม็ดในหม้อสุกทั่วทุกเม็ดทั้งข้างในและข้างนอก

สุขเทียม หมายถึง ความสุขที่เกิดเพียงชั่วคราว ชั่วคราว และจางหายไป ตามกาลเวลา หรือตามระดับตามความต้องการ ความสุขเทียมก็เปรียบเสมือนเม็ดข้าวที่สุกแต่ภายนอก แต่ข้างในยังดิบอยู่ อาจจะเรียกความสุขแบบนี้ว่า สุข แบบ “สุก ๆ ดิบ ๆ” ก็ได้ เพราะเป็นสุขที่ไม่แน่นอนและไม่ยั่งยืน

ทุกข์จริง หมายถึง ความทุกข์ที่เหตุปัจจัยและทำให้เกิดทุกข์และเป็นทุกข์ที่มีผลต่อจิตใจจริง ๆ เช่น ความทุกข์ที่เกิดจากการบาดเจ็บ หรือการเจ็บป่วย ความทุกข์ที่เกิดจากการสูญเสียคนที่เรารัก ความทุกข์ที่เกิดจากบ้านเกิดไฟไหม้ ความทุกข์ที่ถูกไล่ออกจากงาน ฯลฯ ความทุกข์ประเภทนี้มักเป็นความทุกข์ที่รู้ต้นสายปลายเหตุ ได้ชัดเจนว่าเกิดจากอะไร ทุกข์ประเภทนี้จะหายไปเมื่อเหตุแห่งทุกข์หายไป หรือบางอย่างอาจจะต้องใช้เวลามาเป็นตัวทำลายให้ความทุกข์จืดจางไป

ทุกข์สมมติ หมายถึง ความทุกข์ที่หาเหตุปัจจัยแห่งการเกิดทุกข์ไม่ได้ หรือหาเหตุได้แต่เป็นเหตุที่สร้าง หรือ สมมติขึ้นมาเอง เช่น ทุกข์ที่เกิดจากความกังวล คิดไปเอง สมมติเอาเอง หลอกตัวเอง หรืออาจจากเกิดจากการไปขยายเหตุปัจจัยแห่งทุกข์ที่มีเพียงเล็กน้อยให้มีขนาดใหญ่ขึ้น และรุนแรงขึ้นกว่าควรที่จะเป็น กล่าวง่าย ๆ คือ นำปัญหาเพียงเล็กน้อยมาปรุงแต่งให้เป็นปัญหาที่ใหญ่ขึ้นด้วยตนเอง เช่น เป็นหนี้เพียงเล็กน้อย แต่คิดมากเกินไป หรือโดนตำหนิเพียงนิดเดียว แต่คิดมากถึงขั้นคิดฆ่าตัวตาย ฯลฯ ทุกข์ประเภทนี้แก้ไขได้ยาก เพราะหาเหตุไม่ค่อยเจอ เนื่องจากทุกข์ถูกปรุงแต่งด้วยเครื่องปรุงหลายประเภท แยกไม่ออกแล้วว่าทุกข์นั้นประกอบด้วยเครื่องปรุงอะไร ถ้าปรุงมากจนเกินไปและนานเกินไปสุดท้ายก็อาจจะกลายเป็นโรคจิตได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สุขหรือทุกข์เป็นมรดกประจำตำแหน่ง “คน” ทุกคน เป็นมรดกที่หลีกเลี่ยงไม่ได้หนีไม่พ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ เราจึงไม่ต้องกลัวหรือกังวลว่าสุขหรือจะไปทุกข์จะมาแต่เราต้องเข้าใจสุขและทุกข์ให้มากขึ้นและพร้อมที่จะรับมือกับทั้งสองอย่างในทุกรูปแบบทุกสถานการณ์ ไม่ว่าจะสุขจะมาเยือน ทุกข์ มาเยือน หรือทั้งสุขและทุกข์มาหาเราพร้อม ๆ กันในเวลาเดียวกันเราก็ต้องพร้อมที่จะให้การต้อนรับ และมีแนวทางไว้รับมืออยู่ตลอดเวลา

อิทธิพลจากงานศิลปะและศิลปกรรม

นอกจากความเป็นมาของเรื่องที่เป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานแล้ว สิ่งหนึ่งที่เป็นแรงกระตุ้นให้เกิดความมุ่งมั่นและแน่วแน่ต่อแนวความคิดรวบยอด คือ อิทธิพลที่ได้รับทั้งทางตรงและทางอ้อมจากศิลปะ อิทธิพลที่ได้รับขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น จากสภาพแวดล้อม ทัศนคติ ประสบการณ์ต่าง ๆ ฯลฯ อิทธิพลที่ข้าพเจ้าได้รับและมีผลต่อการนำมาสร้างสรรค์ผลงาน คือ อิทธิพลจากศิลปะลัทธิเอ็กซ์เพรสชันนิสต์ (Expressionism) เป็นศิลปะที่มีการแสดงออกทางด้านอารมณ์ที่รุนแรง ในแง่ของความรู้สึกที่เกิดขึ้นในเสี้ยวหนึ่งของชีวิต เป็นลัทธิที่แสดงออกทางความคิดและอารมณ์ด้วยรูปแบบจริง ๆ ความงามด้านสำคัญและเป็นคุณสมบัติของลัทธิเอ็กซ์เพรสชันนิสต์ คือ ความงามที่ทำให้เกิดอารมณ์สะเทือนใจต่อความรู้สึกที่ซ่อนเร้นอยู่ในประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งมีความแตกต่างกันออกไป ผลงานศิลปะจากลัทธิดังกล่าวนี้ ล้วนมีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์ผลงานของข้าพเจ้า โดยเป็นการแสดงออกความรู้สึกส่วนตัวต่อภาพที่เข้าใจในช่วงเวลานั้น และเพื่อพยายามเปิดเผยความรู้สึกต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ข้าพเจ้าได้สัมผัส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อิทธิพลที่ได้รับจากศิลปิน

อีกอน ชิลเล่ (Egon Schiele)

ชื่อศิลปิน : อีกอน ชิลเล่ (Egon Schiele)

ชื่องาน : Recumbent Female

ขนาด : 30.4 x 47.1 ซม.

เทคนิค : สีน้ำและเกรยของสีค้ำ

อีกอน ชิลเล่ เกิดที่เมือง Tulln ซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ ใกล้เคียงกับเวียนนา ในปี ค.ศ. 1890 เป็นบุตร ของอะดอล์ฟ ชิลเล่ (Adolf Scheile) นายสถานีรถไฟ ชื่อ The Imperial Austrian Railways และมารดา คือ มาเรีย ชิลเล่ (Maria Scheile) หลังจากที่บิดาเสียชีวิตลงและเขาเองก็เริ่มที่จะเขียนภาพลงของเขาและผู้อุปถัมภ์ที่ชื่อ Leopold Czibaczele ก็แนะนำแนวทางให้เขา ในการเริ่มต้นด้านศิลปะ โดยเข้าศึกษาศิลปะที่ Academy of Arts Vienna แนวความคิดในงานของ อีกอน ชิลเล่ (Egon Schiele) แสดงออกถึงความรุนแรง ผลงานของเขาล้วนแสดงให้เห็นถึงแง่มุมของชีวิตที่โดดเด่นเกี่ยวกับสภาวะจิตอารมณ์ ความรู้สึกที่บีบคั้น ความเศร้า ความโหยหา ความโกรธที่เป็นเสมือนตัวแทนชีวิตเขาในหลาย ๆ ด้าน ลักษณะเด่นในงานของ อีกอน ชิลเล่ คือ มือที่ดูหยาบกร้าน ปูดโปน ท่าทางดูไม่ปกติ ร่างกายบิดเบือน ผิดเพี้ยนไปจากความจริง ดวงตาเบิกโพลงแผ่ไปด้วยความเจ็บปวดทรมานและว่างเปล่าไร้จุดหมาย วิธีการเขียนของศิลปินจะมีการใช้เส้นค่อนข้างแข็ง กระด้างและเจ็บปวดดังศิลปินกำลังระลึกรั้งถึงความตาย

อีกอน ชิลเล่ นับว่าเป็นศิลปินที่ได้รับการกล่าวถึงมากด้วยงานที่มุ่งมั่นเน้นความเป็นเอกลักษณ์ของตัวศิลปิน อิทธิพลที่ข้าพเจ้าได้รับส่วนมากจะเป็นทางด้านอากัปกริยาและลักษณะท่าทางที่บ่งบอกถึงความไม่ปกติทางจิต ความรู้สึกที่ถูกบีบคั้น ความเศร้า ความโหยหา ต่อสิ่งที่ขาดหายไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แนวความคิด

ข้าพเจ้าได้เรียนรู้และแบกรับภาวะความเจ็บปวดใหม่ในช่วงเวลาหนึ่งของชีวิต ซึ่งช่วงเวลานั้นความเจ็บปวด ความเหนื่อยล้า และความท้อแท้สิ้นหวัง ได้โถมเข้ามาใส่ตัวข้าพเจ้าจนทำให้เกิดความรู้สึกของการถูกบีบคั้น ความเศร้า ความโหยหา เป็นภาวะที่ตามกันมา โดยที่ข้าพเจ้าไม่ทันตั้งตัวและเตรียมพร้อมที่จะรับมือกับมัน เป็นช่วงเวลาที่ข้าพเจ้าไร้ซึ่งชีวิต และสิ้นเนื้อประดาตัวในการที่จะดำเนินชีวิตต่อไป ดูเหมือนโลกที่มีดมิดสิ้นไร้ทางออก ทุกสิ่งที่อยู่รายล้อมตัว ในเวลานั้นเป็นวังวนแห่งความทุกข์มีระยะทางที่คดเคี้ยวและซับซ้อนเกินกว่าที่จะทำความเข้าใจและยอมรับ มันกินระยะเวลาเนิ่นนานในสภาพจิตใจและการแสดงออก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการสร้างสรรค์

การดำเนินการสร้างสรรค์ผลงานทางศิลปะเป็นขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงานที่มีระบบระเบียบและเป็นไปด้วยความเหมาะสมตรงตามความคิดและความต้องการของผู้สร้างสรรค์ โดยเฉพาะต้องสอดคล้องกับอุปนิสัยของการสร้างสรรค์ในแต่ละบุคคล ขั้นตอนของการสร้างสรรค์ถือว่ามีความสำคัญยิ่งในการที่จะทำให้ผลงานสำเร็จลุล่วงสมบูรณ์ เพราะขั้นตอนการสร้างสรรค์เริ่มตั้งแต่ รวบรวมข้อมูล แรงบันดาลใจ การค้นคว้าหาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติมจากหนังสือต่าง ๆ ในห้องสมุด

หลังจากการค้นคว้าหาข้อมูลเสร็จสมบูรณ์แล้ว ข้าพเจ้าจึงนำข้อมูลเหล่านั้นมาสร้างเป็นภาพร่างด้วยการสร้างลักษณะรูปทรงคน ท่าทางดูไม่ปกติ ร่างกายบิดเบือนคิดเพี้ยนไปจากความจริง ตามร่างกายเต็มไปด้วยบาดแผล แฝงความเจ็บปวดทรมาน อากัปกิริยาและลักษณะท่าทางที่บ่งบอกถึงความไม่ปกติทางจิต ความรู้สึกที่ถูกบีบคั้น ความเศร้า ความโหยหาต่อสิ่งที่ขาดหายไป สิ่งที่ข้าพเจ้าได้เลือกสรรค์โดยการนำมาจัดเป็นองค์ประกอบให้มีความแปลกใหม่ทั้งรูปแบบและเนื้อหา เพื่อให้ได้ภาพร่างที่ตรงกับความคิดและจินตนาการเป็นไปตามความต้องการในการสร้างสรรค์ผลงานของข้าพเจ้า ภาพร่างที่สร้างขึ้นมานั้นมีจำนวน 3 ชุด ในหนึ่งชุดจะมีจำนวน 5 ชั้น ซึ่งในแต่ละชุดจะนำผลงานภาพร่างที่สมบูรณ์ที่สุด 2 ชั้น ไปขยายเป็นผลงานจริง ในลักษณะ 2 มิติ ด้วยเทคนิคภาพพิมพ์ร่องลึก (Etching) ผลงานในแต่ละชั้นได้มีการปรับเปลี่ยนแก้ไขเพิ่มเติมจากภาพร่าง เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าจะนำเสนอผลงานในลักษณะของการสร้างสรรค์ขึ้นมาใหม่เป็นลักษณะของความไม่ปกติของมนุษย์คนหนึ่งที่ต้องพบเจอเหตุการณ์เลวร้าย ซึ่งไม่คาดฝันว่าจะเกิดขึ้นในชีวิต

ดังนั้นการดำเนินงานสร้างสรรค์ผลงานทางด้านศิลปะเพื่อให้ผลงานสมบูรณ์เป็นไปตามความต้องการของข้าพเจ้า จึงมีความหมายและมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้ เพราะวิธีการดำเนินการในการสร้างสรรค์ผลงาน หมายถึง การสร้างสรรค์ผลงานทางศิลปะตั้งแต่การเก็บข้อมูล การสร้างสรรค์ภาพร่าง รวมไปถึงการสร้างผลงานจริงให้กลายเป็นผลงานทางศิลปะที่สมบูรณ์

ภาพร่างและการพัฒนาภาพร่าง

ภาพร่างชุดที่ 1

ภาพร่างชิ้นที่ 1.1

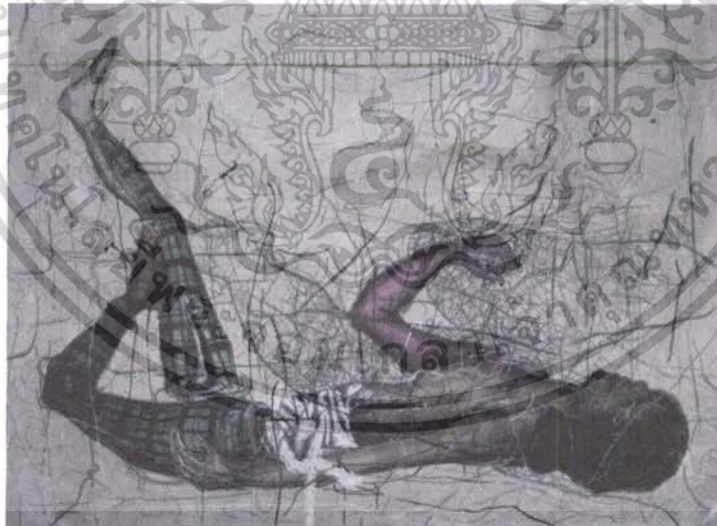

ภาพร่างชิ้นที่ 1.2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างจีนที่ 1.3

ภาพร่างจีนที่ 1.4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชั้นที่ 1.5

ภาพร่างชั้นที่ 1 มีจำนวนทั้งหมด 5 ชั้น ซึ่งข้าพเจ้าได้ใช้รูปทรงของคนซึ่งเป็นตัวของข้าพเจ้า และรูปทรงของผู้หญิงเป็นสื่อในการแสดงออก โดยข้าพเจ้าได้ใช้ลักษณะอาการกิริยาท่าทางที่ดูไม่ปกติ ให้ความรู้สึกเจ็บปวด เหนื่อยล้า กับสภาวะความเจ็บปวดใหม่ ให้ความรู้สึกเจ็บปวดใหม่ของข้าพเจ้าแทนด้วยสัญลักษณ์ผู้หญิงที่เข้ามามีบทบาทในชีวิต ให้ความรู้สึกที่ถูกบีบคั้น ความเศร้า ความโหยหา ต่อสิ่งที่ขาดหายไปจากชีวิต

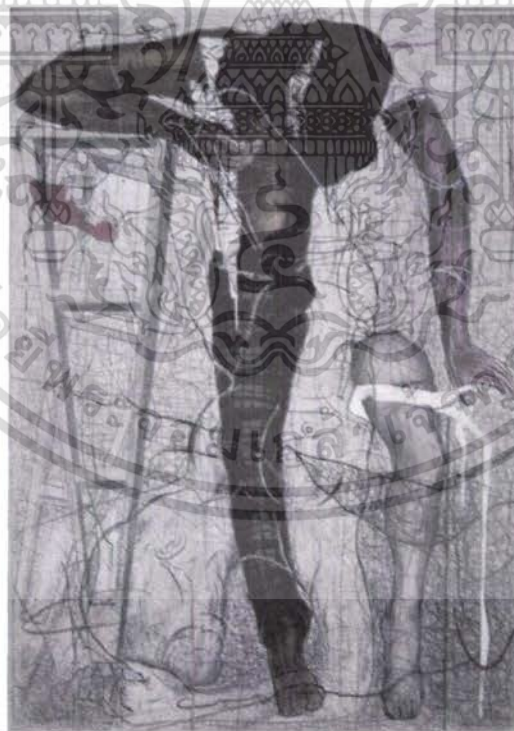
ภาพร่างที่นำไปขยายเป็นผลงานจริง คือ ภาพร่างชั้นที่ 1.3, 1.5 ทั้งนี้เนื่องจากการจัดวางองค์ประกอบได้อย่างลงตัว และลักษณะของรูปทรงคนสามารถสื่อให้เห็นถึงความเจ็บปวด เหนื่อยล้าได้เป็นอย่างดี ลักษณะรอยบาดแผลและมือที่พยายามไขว่คว้าสิ่งที่รักกลับคืนมา ซึ่งตรงข้ามแนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชุดที่ 2

ภาพร่างชิ้นที่ 2.1

ภาพร่างชิ้นที่ 2.2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชิ้นที่ 2.3

ภาพร่างชิ้นที่ 2.4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างที่ 2.5

ภาพร่างชุดที่ 2 มีจำนวนทั้งหมด 5 ชิ้น ภาพร่างในแต่ละชิ้นในชุดนี้ยังคงมีลักษณะการใช้ตัวข้าพเจ้าเองเป็นตัวบอกเล่าเรื่องราวเช่นเดิม โดยมีเรื่องราวและเนื้อหาที่ต่อเนื่องกับชุดที่ 1 เน้นการแสดงออกทางกิริยาอาการตัวเอง แต่ยังคงไว้ในลักษณะเดิมของตัวงาน โดยเพิ่มลักษณะของสื่อสัญลักษณ์ให้ดูเด่นชัดมากขึ้น และใช้ลักษณะท่าทางของมือที่พยายามไขว่คว้าของสิ่งที่สูญเสียบอกความรู้สึกที่เจ็บปวด

จากภาพร่างทั้งหมดในชุดที่ 2 ข้าพเจ้าได้นำภาพร่างที่ 2.3, 2.4 มาจัดเป็นผลงานจริง เนื่องจากภาพร่างทั้งสองชิ้นนี้ มีลักษณะที่แสดงความต้องการไขว่คว้าสิ่งอันเป็นที่รัก และความรู้สึกที่เจ็บปวด ได้ความรู้สึกมากกว่าชิ้นอื่น ๆ และมีความหมายไปในทิศทางเดียวกับแนวความคิด ประกอบกับการจัดวางจังหวะของรูปร่างต่างๆ มีความลงตัวมากกว่าภาพร่างชิ้นอื่น ๆ

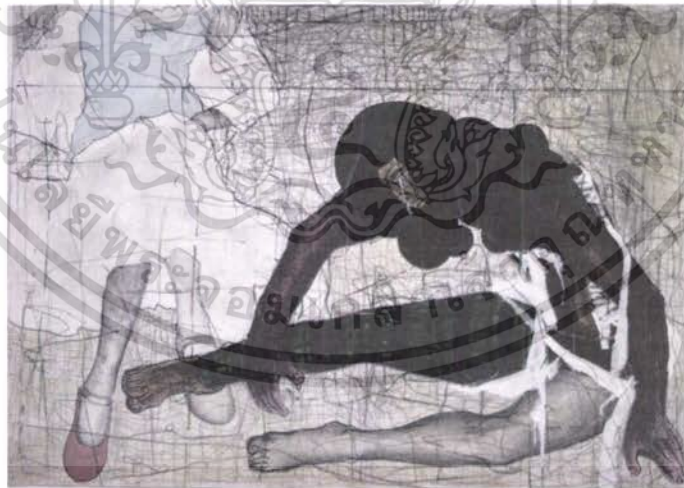
83802

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชุดที่ 3

ภาพร่างชุดที่ 3.1

ภาพร่างชุดที่ 3.2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชิ้นที่ 3.3

ภาพร่างชิ้นที่ 3.4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างที่ 3.5

ภาพร่างชุดที่ 3 มีจำนวนทั้งหมด 5 ชิ้น เป็นเรื่องราวที่ต่อเนื่องมาจากชุดที่ 1 และ 2 โดยพัฒนาลักษณะกิริยาอาการที่เจ็บปวดต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ร่างกายอ่อนแอยอมรับกับสภาพความเป็นไปของสถานการณ์ที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ลักษณะมือที่พยายามไขว่คว้ากับสิ่งที่หวนหา แต่ก็ไร้ความหมาย เพื่อสื่อถึงสิ่งที่จากไปพร้อมกับความทรงจำที่เจ็บปวดแบบเดิม ๆ เป็นความสูญเสียที่ส่งผลต่อความรู้สึกของข้าพเจ้า

จากภาพร่างทั้งหมดในชุดนี้ข้าพเจ้าได้นำภาพร่างที่ 3.4 มาขยายเป็นผลงานจริง เนื่องจากเป็นภาพร่างที่สื่อให้เห็นถึง ความอ่อนแอของจิตใจที่ต้องทนแบกรับกับสถานการณ์แบบเดิม ๆ ที่เคยเจ็บปวด ประกอบกับการจัดวางจังหวะของภาพและมีการพัฒนาที่สมบูรณ์กว่าภาพร่างชิ้นที่ 1, 2, 3, 5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กระบวนการสร้างงาน

กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะนิพนธ์ โครงการ “เจ็บปวดในความทรงจำ” ชุดนี้เป็นผลงานที่ใช้กรรมวิธีภาพพิมพ์ในการสร้างสรรค์ผลงาน โดยข้าพเจ้าได้เลือกวิธีภาพพิมพ์โลหะ (Etching) ซึ่งมีลักษณะพิเศษ คือ การสร้างผลงานที่ใช้ปฏิกิริยาเคมีระหว่างฉนวนกับน้ำกรด (Acid) เพื่อสร้างให้เกิดร่องรอยต่าง ๆ เกิดขึ้น จะกลายเป็นส่วนที่รับหมึกหรือกดทับลงบนกระดาษ ออกมาเป็นภาพที่ต้องการ เป็นเทคนิคที่สามารถถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกได้ตรงกับแนวคิดของข้าพเจ้ามากที่สุด ทั้งนี้ข้าพเจ้าได้แยกแยะขั้นตอนและรายละเอียดในการทำภาพพิมพ์โลหะ (Etching) ดังต่อไปนี้

วัสดุและอุปกรณ์ในการปฏิบัติงานภาพพิมพ์แม่พิมพ์โลหะ

1. แผ่นแม่พิมพ์โลหะ (Plate)
 - แผ่นทองแดง (Copper) ขนาด 60 x 80 เซนติเมตร
2. เครื่องมือในการสร้างแม่พิมพ์ด้วยมือ
 - เหล็กปลายแหลม
 - มีดทเตอร์
3. อุปกรณ์ในการสร้างแม่พิมพ์ด้วยเคมี
 - น้ำกรดสำหรับแม่พิมพ์ทองแดง (Hydrochloric Acid)
 - ถาดใส่น้ำกรด ทำจากพลาสติกไฟเบอร์ หรือ เซรามิกเคลือบมัน
 - ถ้วยตวงน้ำกรด
 - ถุงมือยางกันน้ำกรด
 - หน้ากากกันไอระเหยของน้ำกรด
4. อุปกรณ์ที่เป็นฉนวนกันกรด
 - วานิชดำ (Vanish Type-p)
 - สีสเปรย์กระป๋อง
 - ดินสอไข (Mitsubishi – Rishi Dermatograph No. 7600)
 - แปรง หรือ พู่กัน สำหรับทาวานิชดำและรองพื้นแม่พิมพ์
5. อุปกรณ์ในการล้างวานิชดำ
 - น้ำมันสน
 - ทินเนอร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. อุปกรณ์ในการทำความสะอาดแม่พิมพ์

- น้ำมันสน
- ทินเนอร์
- ผงซักฟอก
- เกลือ น้ำปลา หรือ ซีโอ๊วขาว สำหรับแม่พิมพ์ทองแดง
- แปรงสีฟัน
- เศษผ้าขี้ด (Cotton)

7. อุปกรณ์ในการพิมพ์ผลงาน

- กระดาษสำหรับแม่พิมพ์ฟาเบรีย (Fabriano)
- กระดาษปรู๊ฟ สำหรับรองกันเปื้อน
- หมึกพิมพ์ Etching (O. P. I.)
- กระดาษไขหรือกระดาษสมุดหน้าเหลือง กระดาษลอกลาย สำหรับเช็ดหมึกบนผิวหน้าแม่พิมพ์หลังอัดหมึกเตรียมพิมพ์
- ผ้าสักหลาด สำหรับรองพิมพ์
- แท่นพิมพ์
- กระดานขึงผลงาน
- กระดาษกาวน้ำ

8. อุปกรณ์ในการทำเทคนิค Aquatint และ Split bite (เทคนิคที่ใช้กรดราดให้กัดผิวหน้าแม่พิมพ์โดยตรง โดยเปิดหน้าแม่พิมพ์ไว้แล้วโดยผงยางสน)

- ด้โรยผงยางสน
- ผงยางสน (Resin) หรือ ผงเลือดมังกร (Dragon blood)
- เตาสำหรับย่างแม่พิมพ์
- ถุงมือหนังทนความร้อน
- ผ้ากรองผงยางสน
- ดินสอไข

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กรรมวิธีสร้างแม่พิมพ์

1. ศึกษาและวิเคราะห์ภาพร่างให้เกิดความเข้าใจแล้วจึงนำแผ่นทองแดงที่ตัดขนาด 60 x 80 ซม. มาขัดทำความสะอาดด้วยกระดาษทรายน้ำแบบละเอียดเบอร์ 1200 – 1500 ทำความสะอาดด้วยผงซักฟอกและน้ำอีกครั้ง เพื่อล้างคราบมันที่ติดอยู่บนผิวหน้าของแม่พิมพ์ให้หมดไป หลังจากนั้นตากแม่พิมพ์ให้แห้งสนิทก่อนที่จะทำขั้นตอนต่อไป

2. ทาวานิชดำซึ่งผสมด้วยน้ำมันสนและทินเนอร์เล็กน้อยเพื่อให้วานิชแห้งเร็วขึ้น ไม่ควรผสมทินเนอร์มากเพราะจะทำให้วานิชดำมีความยืดหยุ่นน้อยและหลุดง่าย เมื่อนำไปแช่กรดลงบนผิวหน้าของแม่พิมพ์ให้เรียบร้อยทั้งแผ่น

3. เมื่อนานิชดำที่ทาลงบนแผ่นทองแดงแห้งดีแล้ว ropy แป้งฝุ่นเพื่อให้วานิชดำที่ทาลงบนผิวหน้าแผ่นทองแดงเกิดความหนืด สะดวกต่อการร่างภาพลงบนแผ่นทองแดง ใช้แท่งเหล็กปลายแหลม (Needle) ชูดขีดเขียนผ่านฉนวนกันน้ำกรด เพื่อสร้างเส้นตามภาพร่าง ซึ่งขั้นตอนดังกล่าวจะเป็นแนวทางสู่โครงสร้างของงานสมบูรณ์ ตามความต้องการและตรงตามภาพร่าง ส่วนรายละเอียดของผลงานต่าง ๆ จะต้องมีการสร้างเพิ่มเติมเพราะขนาดผลงานมีขนาดต่างจากภาพร่างอยู่มาก จากนั้นจึงนำไปแช่ในน้ำกรดถ้ามะดัน โดยส่วนผสมของน้ำกรด 1 : 2 กรด 3 กิโลกรัม ต่อ น้ำ 6 ลิตร รอจนกรดละลายน้ำ จึงนำแผ่นทองแดงที่ร่างเส้นเรียบร้อยแล้ว นำไปแช่จับเวลาตามความต้องการของชิ้นงานนั้น เช่น ถ้าต้องการความคมของเส้นก็กดครดประมาณ 20 – 40 นาที แต่ถ้าต้องการเส้นที่ลึกและหนักก็เพิ่มเวลาดูดครดเข้าไปอีก

4. เมื่อนำแม่พิมพ์ที่เขียนร่างด้วยเหล็กแหลมแล้วแช่กรดประมาณครึ่งชั่วโมงหรือมากกว่าตามความต้องการความลึกของเส้น ถ้าแช่นานเกินไปเส้นจะขาดความคมชัด แล้วนำมาล้างฉนวนกันน้ำกรดออกด้วยน้ำมันสนและทินเนอร์เพื่อนำมาสร้างผิวตามความต้องการ

5. การสร้างพื้นผิวด้วยวัสดุอุปกรณ์ทางเคมี มีหลายวิธีด้วยกัน เช่น สีสเปรย์ ดินสอไข วานิชดำ ซึ่งใช้ปฏิกิริยากับน้ำและน้ำมัน ในขั้นตอนดังกล่าวต้องใช้เวลานาน โดยมีการทับซ้อนกันหลายครั้ง เริ่มโดยการนำไปแช่กรดในเวลาต่างกัน ใช้เวลาเริ่มตั้งแต่ 1 นาที จนถึง 8 – 10 ชั่วโมงแล้วแต่ลักษณะของฉนวนกันน้ำกรด และความต้องการความลึกของแม่พิมพ์ เมื่อสร้างพื้นผิวลงบนพื้นผิวจนครบตามความต้องการแล้วจึงนำแผ่นแม่พิมพ์ไปทำความสะอาดโดยใช้ทินเนอร์ผสมกับผงซักฟอกและน้ำ ล้างทำความสะอาดฉนวนกันน้ำกรดออกจากผิวหน้าของแม่พิมพ์ออกให้หมดแล้วล้างด้วยซีอิ้วและน้ำอีกครั้ง เพื่อล้างคราบมันบนผิวหน้าแม่พิมพ์ให้สะอาดที่สุด (ควรปฎิบัติน้ำหนักก่อนที่จะโรยผงเลือดมังกรหรือผงยางสน เพราะจะได้แก้ไขตรงจุดที่ได้น้ำหนักตามที่วางไว้ และจะได้รู้ถึงน้ำหนักที่จะเขียนดินสอไขมากน้อยเพียงใด)

6. ร่อนแผ่นทองแดงแห้งสนิท ระหว่างที่ร่อนเวลาให้แผ่นทองแดงแห้งนั้นให้ดักผงเลือดมังกหรือผงยางสนใส่เข้าช่องโดยผงเลือดมังกประมาณ 2 ซ้อนโต๊ะ เสียบปลั๊กไฟเพื่อเป่าลมในตู้ 2 รอบ โดยรอบแรกเสียบปลั๊กค้างไว้ประมาณ 5 วินาที 5 ครั้ง แล้วทิ้งไว้ 15 นาที แล้วจึงเสียบปลั๊กรอบที่สองค้างไว้ประมาณ 5 วินาที 5 ครั้ง แล้วทิ้งไว้อีก 30 นาที เพื่อให้ผงเลือดมังกหรือผงยางสนกระจายทั่วแผ่นแม่พิมพ์ เมื่อครบเวลาตามกำหนดจึงเอาออกจากตู้ ระวังอย่าให้แผ่นแม่พิมพ์กระทบกระเทือน เพราะผงเลือดมังกอาจลึ้มได้ จากนั้นนำแม่พิมพ์ที่โรยผลเลือดมังกแล้วไปวางบนเตาไฟฟ้า เพื่อให้ผงเลือดมังกหรือยางสนเกาะบนผิวหน้าของแผ่นแม่พิมพ์ทองแดง แล้วจึงนำไปสร้างภาพด้วยดินสอไขต่อไป

7. เมื่อช่างแผ่นแม่พิมพ์ทองแดงเรียบร้อยแล้ว รอให้แผ่นแม่พิมพ์เย็นลง แล้วจึงนำแผ่นแม่พิมพ์มาปิดวานิชด้านหลัง ร่อนแห้ง จึงปิดเตาแก๊วอีกที หลังจากนั้นจะเข้าสู่ขั้นตอนของการเขียนดินสอไข โดยกำหนดเวลาไว้ล่วงหน้า เขียนจากน้ำหนักก่อนสุดไปเข้มสุดดังนี้ การเขียนน้ำหนักแรกจะต้องเขียนพอประมาณ เป็นการเขียนเพื่อกันน้ำหนักขาด แล้วจึงค่อยเขียนเพิ่มน้ำหนักไปเรื่อย ๆ ตามเวลาที่เรากำหนดไว้ตั้งแต่แรก จากนั้นจึงนำแผ่นทองแดงไปแช่กรด โดยผสมกรดกำมะถันกับน้ำในอัตราส่วน 1 : 3 เริ่มตั้งแต่ 5 วินาที ไปจนถึง 15 หรือ 30 นาที ขึ้นอยู่กับลักษณะแบบงานในแต่ละชิ้น

8. ล้างแม่พิมพ์ให้สะอาดตามกรรมวิธีที่กล่าวมาข้างต้น อีกครั้ง เพื่อเตรียมแม่พิมพ์สู่กระบวนการพิมพ์

ขั้นตอนการพิมพ์งาน

การพิมพ์ทดสอบ การพิมพ์ทดสอบมีเพื่อตรวจสอบสภาพผลงานให้ตรงตามเจตนาที่ร่างไว้ และตรงตามภาพร่างที่กำหนดไว้ แต่หากผลงานยังไม่สมบูรณ์ตามภาพร่างที่ต้องการให้เพิ่มน้ำหนัก โดยใช้เทคนิคสร้างน้ำหนักแม่พิมพ์ในส่วนที่ต้องการ ตามความเหมาะสมเพื่อสู่กระบวนการพิมพ์ผลงานจริง

การพิมพ์ผลงาน คือ ขั้นตอนสุดท้ายของการสร้างสรรค์ผลงาน เพื่อการสร้างภาพพิมพ์สมบูรณ์จะมีกระบวนการดังต่อไปนี้

1. หลังจากสร้างภาพแม่พิมพ์บนแผ่นทองแดงเสร็จเรียบร้อยแล้ว ล้างแม่พิมพ์ให้สะอาดด้วยน้ำมันสน ทินเนอร์ เพื่อทำการพิมพ์ (ก่อนพิมพ์ให้นำตะไบมาตะไบขอบแม่พิมพ์ทองแดงก่อนเพื่อลบความคมของแผ่นทองแดงทั้ง 4 ด้าน) โดยการอัดสีหมึกพิมพ์ไปตามร่องลึกที่สร้างไว้บนแผ่นแม่พิมพ์ เตรียมหมึกพิมพ์ไว้โดยผสมสีตามต้องการจะพิมพ์ ตามสีภาพร่างแล้วจึงอัดหมึกพิมพ์

ให้ทั่ว เช็ดหมึกพิมพ์ด้วยกระดาษสมุดโทรศัพท์ที่หือออกไปบางส่วน จากนั้นจึงเช็ดหมึกพิมพ์ส่วนที่เหลืออยู่ด้วยกระดาษลอกลาย เช็ดขอบให้สะอาด นำเข้าแท่นพิมพ์

2. การเตรียมกระดาษพิมพ์งาน ให้นำกระดาษปรี๊ฟวางไว้ด้านล่างแล้วจึงนำกระดาษที่เตรียมไว้สำหรับพิมพ์มาวางทับบนกระดาษปรี๊ฟ แล้วนำกระดาษบดน้ำมาฉีดทั่วกระดาษจนชุ่ม จากนั้นจึงนำกระดาษปรี๊ฟมาวางชั้นน้ำออกแล้วพลิกหน้ากระดาษอีกข้าง ทำเหมือนเดิม

3. วางกระดาษปรี๊ฟ 2 แผ่น บนแท่นพิมพ์ ก่อนที่จะวางแม่พิมพ์แผ่นทองแดงที่เช็ดหมึกเสร็จเพื่อความสะอาดและเป็นการรักษาแท่นพิมพ์จากรอยขีดข่วน จากนั้นจึงวางแม่พิมพ์แผ่นทองแดงลงบนกระดาษปรี๊ฟให้ตรงตามแนวที่ต้องการ นำกระดาษที่ต้องการพิมพ์ซึ่งฉีดน้ำไว้ มาวางคว่ำลงบนแม่พิมพ์ที่เตรียมเรียบร้อยแล้ว แล้วรองด้วยกระดาษปรี๊ฟประมาณ 2 – 3 แผ่น ก่อนที่จะปูแผ่นสั๊กหลอดเพื่อป้องกันหน้าสั๊กหลอดจากแผ่นทองแดง เสร็จแล้วเลื่อนแท่นพิมพ์ให้อยู่ในระดับลูกกลิ้งหมุนและปรับระดับลูกกลิ้งให้อยู่ในระดับที่ต้องการ (ขึ้นอยู่กับความแน่นของแต่ละแท่นพิมพ์) แล้วจึงหมุนลูกกลิ้ง

4. เมื่อทำการกลิ้งจนสุดแผ่นทองแดงแล้ว ให้เปิดสั๊กหลอดมาวางพาดไว้ที่ด้านบนแท่นพิมพ์ แล้วเปิดกระดาษผลงานที่ทำการพิมพ์เสร็จแล้วมาทำการขึงที่ไม้กระดานที่เตรียมไว้ สำหรับขึงกระดาษ เพื่อมิให้เกิดการยับย่นของกระดาษ โดยวางกระดาษพิมพ์ซึ่งมีกระดาษปรี๊ฟรองอยู่ พ่นน้ำให้ทั่วแล้วจึงนำเทปกระดาษกาวน้ำมาติดขึงขอบกระดาษกับกระดานทั้ง 4 ด้าน รองหมึกพิมพ์และน้ำแห้ง จะได้ผลงานภาพพิมพ์แม่พิมพ์โลหะที่เสร็จสิ้นกระบวนการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

วิเคราะห์ผลงานสร้างสรรค์

การวิเคราะห์ผลงานชุด เจ็บปวดในความทรงจำ เป็นไปเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการศึกษา งานทัศนศิลป์อย่างชัดเจน และเพื่อให้เกิดผลงานสร้างสรรค์ที่มีความสมบูรณ์ตามความงามและน่าสนใจในทางศิลปะ หรือเรียกส่วนประกอบเหล่านี้ว่าทัศนธาตุศิลปะ (Visual Element) ซึ่งประกอบด้วยรูปทรง เส้น สี น้ำหนัก พื้นผิว พื้นที่ว่าง สิ่งเหล่านี้ถูกสร้างขึ้นร่วมกัน เพื่อแทน สื่อ สัญลักษณ์ ในการแสดงออกที่สัมพันธ์กับเรื่องราว เนื้อหา อีกทั้งยังสอดคล้องกับลักษณะของรูปแบบที่กำหนดขึ้น ดังนั้นในผลงานงานศิลปะนิพนธ์จึงถูกสร้างขึ้นด้วยองค์ประกอบดังกล่าวมาแล้วเช่นกัน และส่วนประกอบเหล่านั้น สามารถแยกวิเคราะห์ออกเป็นข้อ ๆ ได้ โดยละเอียด ดังนี้

วิเคราะห์ทัศนธาตุทางศิลปะ

ทัศนธาตุ (Visual Elements) เป็นสื่อสุนทรียภาพที่ศิลปินจะนำมาประกอบเข้าให้เป็นรูปทรง เพื่อสื่อความหมายตามแนวเนื้อเรื่องหรือแนวความคิดที่เป็นจุดมุ่งหมายผลงานในแต่ละชิ้น จะประกอบไปด้วยทัศนธาตุที่หลากหลายในทุกทัศนธาตุที่นำมาใช้ในผลงานจะต้องสัมพันธ์ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และเกิดการประสานงานกลมกลืน เพื่อผลสูงสุดของความสมบูรณ์ที่จะเกิดขึ้นกับภาพผลงานแต่ในการวิเคราะห์นั้น จำเป็นจะต้องแยกทัศนธาตุออกเป็นส่วน ๆ เพื่อการศึกษการทำงาน และคุณลักษณะของแต่ละธาตุ รวมถึง การทำงานร่วมกัน ดังนั้นผลงานศิลปะนิพนธ์ จึงประกอบด้วยทัศนธาตุต่าง ๆ หลากหลายลักษณะ ดังกล่าวแยกมาเพื่อการวิเคราะห์ได้ ดังต่อไปนี้

รูปทรง (Form)

รูปทรง หมายถึง โครงสร้างทางรูปของงานศิลปะที่รวมทั้งรูปภายในและภายนอก เป็นโครงสร้างที่ก่อรูปขึ้นด้วยหน่วยเพียงหน่วยเดียวหรือหลายหน่วยรวมตัวกันก็ได้ อาจหมายถึง ส่วนรวมของผลงานชิ้นนั้น ซึ่งอาจประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ หรือ รูปทรงย่อย ๆ หลากรูปทรงรวมทั้งที่ว่าง หรือ ฉาก หลัง ด้วย

ก. ผลงานชิ้นนี้ แสดงถึงรูปทรงคน ในกิริยาอาการที่สื่อถึงการ โหยหาต่อสิ่งที่สูญเสียบไป และจงจำ กับเหตุการณ์ในอดีต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข. เป็นรูปทรงคนในลักษณะอาการตื่นตระหนกช็อกต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ขวางตาข้อมเขม็งแต่ทว่ากลับคว่างเปล่าในความรู้สึก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ค. รูปทรงของคนที่ย่างเปล่า แทนค่าของสิ่งที่ขาดหายไปจากชีวิต ปงบอกถึงการพยายามปกป้อง
บางสิ่งบางอย่างที่ไร้ความหมาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เส้น (Line)

เส้นเป็นทัศนธาตุเบื้องต้นที่สำคัญที่สุด เป็น แกนของทัศนศิลป์ทุก ๆ แขนง เส้นเป็นพื้นฐานของโครงสร้างของทุกสิ่งในจักรวาล เส้นแสดงความรู้สึกได้ ด้วยตัวของมันเอง และด้วยการสร้างเป็นรูปต่าง ๆ ขึ้น เส้นเกิดจากจุดที่ต่อกันในทางยาว หรือ เกิด จากร่องรอยของจุดที่ถูกแรงแรงหนึ่ง ผลักดันให้เคลื่อนที่ไป

เส้น (Line) เป็นตัวจำกัดขอบเขตของรูปทรงโดยหลัก ในงานของข้าพเจ้า และช่วยลดความแข็งของรูปทรงอีกด้วย โดยการใช้เส้นหลายขนาดและน้ำหนักที่แตกต่างกัน

สี และ น้ำหนัก (Color and Tone)

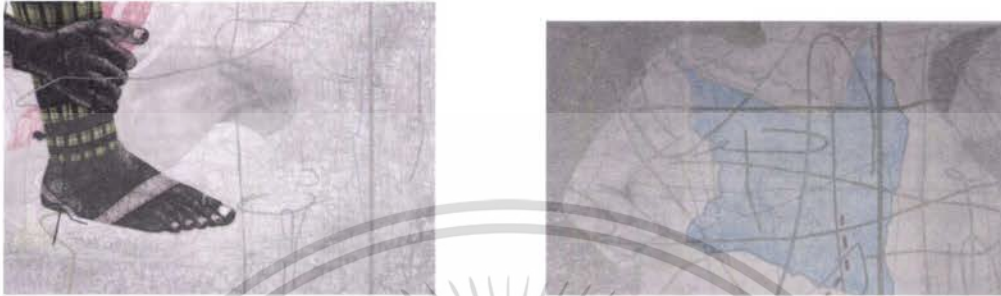
สี เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติที่นามหัตถ์จรรย สีมียู่ในแสงแดด เป็นคลื่นแสงชนิดหนึ่ง จะปรากฏให้เห็นเมื่อแสงแดดส่องผ่านละอองน้ำในอากาศ และเกิดการหักเห เกิดเป็นสีรุ้ง ออกมา

น้ำหนัก คือ ความอ่อนแอ ของบริเวณที่ถูกแสงสว่างและบริเวณที่เป็นเงาของวัตถุหรือการระบายสีให้มีผลเป็นความอ่อนแก่ของสีสีหนึ่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

น้ำหนัก (Tone) คือ ส่วนสำคัญของการสร้างรูปทรงในผลงานของข้าพเจ้าโดยจัดสรรน้ำหนักที่แตกต่างกันออกไป ของแต่ละรูปทรง ซึ่งจมอยู่กับพื้นหลังที่เป็นน้ำหนัก สีเทา สามารถสื่อความหมายแทนความทรงจำ

ลักษณะพื้นผิว (Texture)

ลักษณะพื้นผิว หมายถึง ของบริเวณพื้นผิวของสิ่งต่าง ๆ ที่เมื่อสัมผัสจับต้อง หรือ เห็นแล้ว รู้สึกได้ว่าหยาบ ตะเยียด มัน ค้าน ขรุขระ เป็นจุดก้ำมะหยี่ ฯลฯ

พื้นผิว (Texture) ข้าพเจ้าได้สร้างพื้นผิวขึ้นในผลงานเพื่อมุ่งมันให้สอดคล้องและกลมกลืนกับเนื้อหาเชิงสัญลักษณ์ที่ได้นำเสนอ ซึ่งพื้นผิวในลักษณะต่าง ๆ มีดังนี้

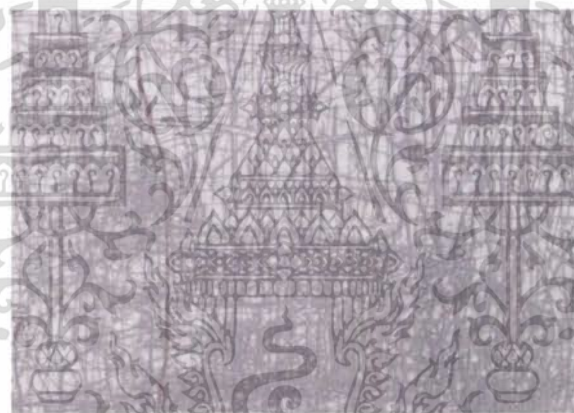

ก. พื้นผิวที่ทำให้รู้สึกถึงความบอบซ้ำ เจ็บปวด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข. พื้นผิวให้ความรู้สึกอ่อนนุ่ม และล่องลอย

ค. พื้นผิวที่ให้ความรู้สึกถึงการเคลื่อนไหว

พื้นที่ว่าง (Space)

ที่ว่างเป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับธรรมชาติ ที่ว่างที่มีอยู่ทั่วไปจะมีมิติกว้าง ยาว ลึก ที่หาขอบเขตมิได้ แต่ที่ว่างในงานศิลปะเป็นที่ว่างที่ถูกกำหนดให้ลักษณะและมิติเป็นไปตามศิลปินต้องการ ที่ว่าง (Space) ภายในผลงานศิลปะนิพนธ์ทั้ง 5 ชิ้น สร้างที่ว่างขึ้น 2 ลักษณะ ดังต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ก. พื้นที่ว่างภายใน มีความหมาย คือ เมื่อพื้นที่ที่ประกอบด้วยรื้อฟ้าหายไปจะเกิดรูปทรงของพื้นที่ว่างที่เคยถูกห่อหุ้มอยู่และยังช่วยลดความแข็งของรูปทรงเมื่อมีพื้นที่ว่างเข้ามา

ข. พื้นที่ว่างภายนอก ส่วนที่ว่างรอบนอกของรูปทรง หรือ ที่ว่างลบ (Passive Space) ช่วยในเรื่องบรรยากาศรอบ ๆ ตัวรูปทรงมนุษย์ที่ร่องรอย เคว้งคว้างอยู่ในห้วงมโนสำนึก

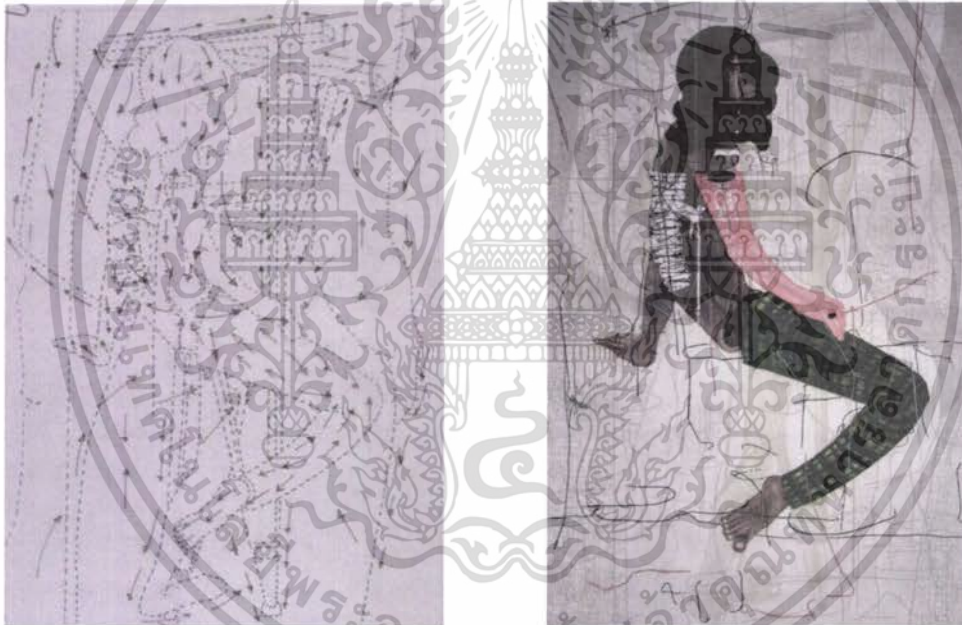
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิเคราะห์การจัดองค์ประกอบของภาพ

ผลงานของข้าพเจ้าใช้รูปทรงมนุษย์ ซึ่งจัดเป็นรูปทรงอินทรีเป็นหลัก ในการจัดวางองค์ประกอบ ซึ่งลักษณะท่าทางของอากัปภิกขี และการจัดวางตำแหน่งของผลงาน ตำแหน่งของผลงานในแต่ละชั้นมีสิ่งที่เหมือนกัน คือลอยเคว้งอยู่ในบรรยากาศ พื้นที่ว่าง ซึ่งมีตัวรองรับเป็นบรรยากาศ ด้านหลังของตัวงาน ซึ่งมีทั้งความแข็งและความอ่อนนุ่มของตัวพื้นผิวแตกต่างกันออกไป

วิเคราะห์องค์ประกอบของศิลปะ

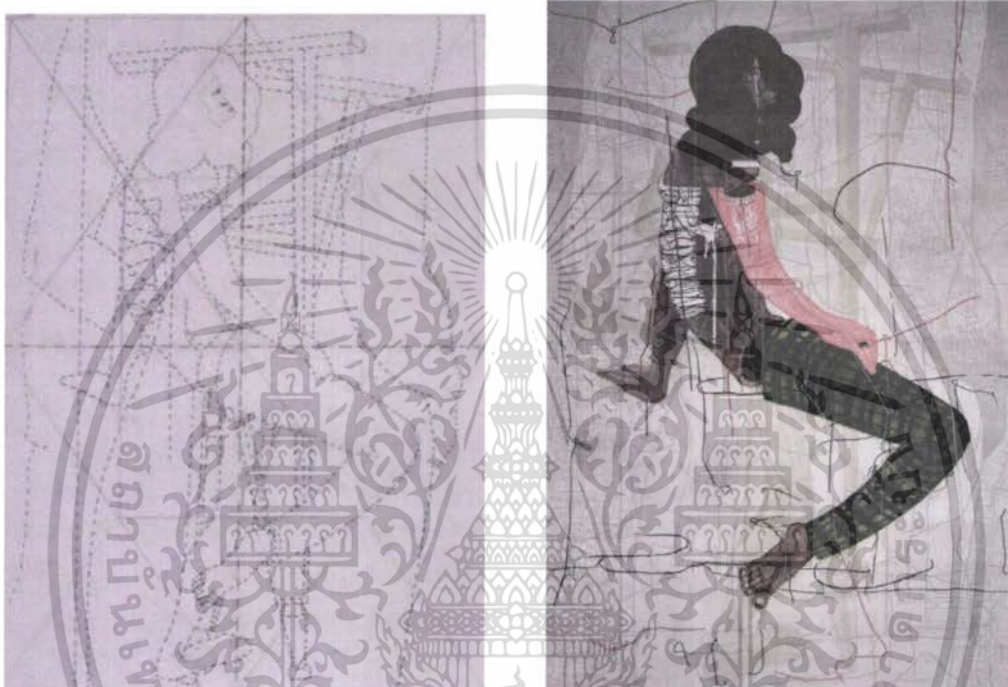
1. ความกลมกลืน (Harmony) ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เกิดจากการเชื่อมโยงสัมพันธ์กันของส่วนต่าง ๆ เพื่อผลรวมอันหนึ่งที่ไม่สามารถแบ่งแยกได้ เอกภาพของงานศิลปะ คือ การรวมตัวกันอย่างมีระเบียบเชื่อมกับคุณลักษณะของเรื่องราว แนวเรื่องและรูปทรง

ความกลมกลืนในผลงานของข้าพเจ้าเกิดจากการผสานของรูปทรงมนุษย์และการเชื่อมต่อกันในบางส่วนของร่างกายในผลงาน ซึ่งมีเส้นที่พุ่งกระจายออกมาจากรูปทรง ช่วยลดความกดดันในบางส่วนของร่างกายให้กลมกลืนเข้ากับบรรยากาศของพื้นหลัง เพื่อให้โครงสร้างของงานสมบูรณ์จึงมีการรองรับด้วยพื้นผิวของบรรยากาศรอบ ๆ ตัวรูปทรง และยังให้ไหลเข้าไปในตัวรูปทรงบางส่วนด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ความสมดุล (Balance) เป็นลักษณะของเอกภาพ โดยทั่วไป หมายถึง การถ่วงน้ำหนักหรือแรงปะทะที่เท่ากัน แต่ในทางศิลปะมีความหมายรวมไปถึงความประสานกลมกลืน ความเหมาะสมพอดีของส่วนต่าง ๆ ในรูปทรงหนึ่งหรือในงานศิลปะชิ้นหนึ่ง ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ 2 วิธี เช่นเดียวกับเอกภาพ คือ เกิดจากการถ่วงดุลของสิ่งที่ขัดแย้งกัน และเกิดจากการรวมตัวหรือการซ้ำของสิ่งที่เหมือนกัน

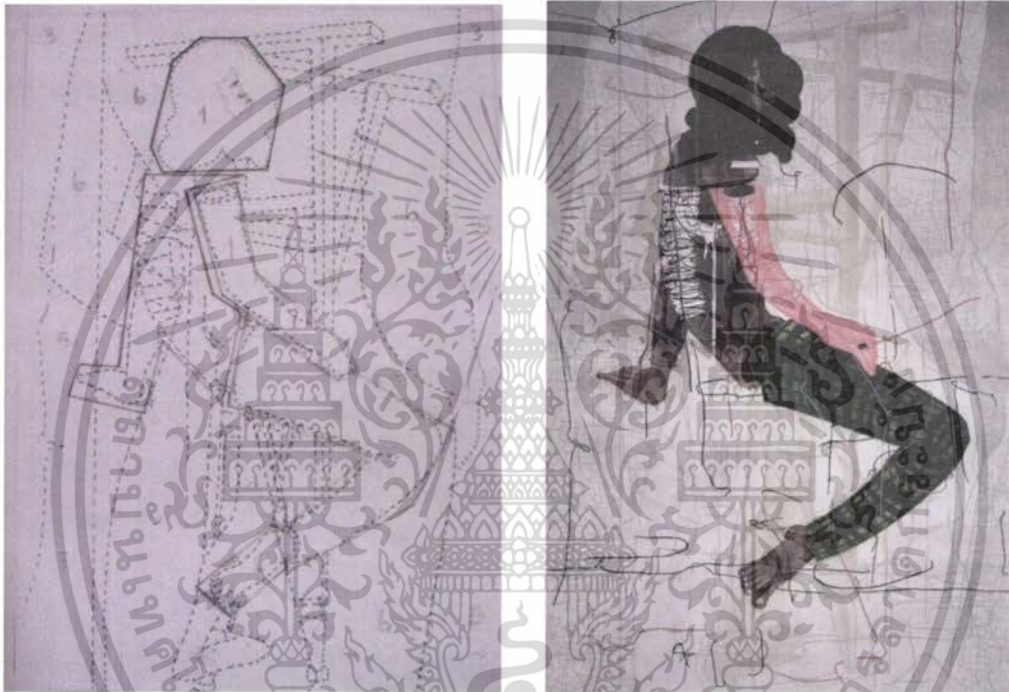
ความสมดุลในงานศิลปะ คือการประสานกลมกลืนและความพอเหมาะพอดีในส่วนต่าง ๆ ที่ประกอบขึ้นเป็นผลงานศิลปะ ซึ่งในผลงานของข้าพเจ้าสร้างความสมดุลโดยการจัดรูปทรงหลักและรูปทรงรองของงานซึ่งมีลักษณะที่ใกล้เคียงกันในขนาด จึงง่ายต่อการสร้างความสมดุลในงานชิ้นที่ 1, 2 และ 3 ส่วนผลงานชิ้นที่ 5 ได้ใช้เรื่องของน้ำหนักช่วยเรื่องของคุณภาพ ประกอบกับการจัดวางที่เรียบง่ายในผลงานชิ้นที่ 5 จึงง่ายต่อการสร้างสมดุลของตัวภาพ

3. สัดส่วน (Proportion) เป็นกฎของเอกภาพที่เกี่ยวข้องกับความสมส่วนของมันและกันของขนาด (Dimension) พื้นที่ส่วนต่าง ๆ ของรูปทรงและระหว่างรูปทรง สัดส่วนเป็นเรื่องราวของความรู้สึกทางสุนทรียภาพและของอุดมคติ ความสมส่วนนี้หมายรวมไปถึง ความสัมพันธ์กันอย่างเหมาะสมกลมกลืน ของสี แสง เงา และทัศนธาตุอื่น ๆ ด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในผลงานของข้าพเจ้าได้มีการวางสัดส่วนของรูปทรงหลักและรูปทรงรองไว้ตามเค้าโครงของภาพร่าง ที่ลงตัวด้วยอากัปกิริยาของรูปทรงมนุษย์ เมื่อมาขยายเป็นผลงานจริงจึงไม่ประสบปัญหาในเรื่องของสัดส่วนในตัวผลงาน

4. ความเป็นเด่น (Dominance) หมายถึง รูปทรงที่จัดวางไว้ให้มีความเด่นชัดด้วยขนาดและสัดส่วนที่แตกต่างกันของรูปทรง

ความเป็นเด่นตัวผลงานชุดนี้กระจายออกไปทั่วทั้งผลงานจากความใกล้เคียงกันของรูปทรงมนุษย์ที่ลอยแว้งคว้างอยู่บนพื้นที่ว่าง ส่วนที่เป็นรายละเอียดของผิวและน้ำหนักที่เข้มจะแสดงความเด่นแตกต่างจากส่วนอื่นที่มีบางส่วนปล่อยให้หายเข้ากับพื้นหลังของบรรยากาศ

5. จังหวะ (Rhythm) หมายถึง ความเคลื่อนไหวที่มีจังหวะอย่างต่อเนื่องและการเน้นระยะจังหวะในการจัดวางรูปทรงรวมทั้งน้ำหนักในงานเกิดจากสัดส่วนของแขนขาที่ยื่นออกมาจากลำตัวของรูปทรงหลัก หรือจะเรียกอีกอย่างว่า ความงามและจังหวะ ในงานของข้าพเจ้าเกิดจากช่องไฟของแขน ขา ลำตัวของ Anatomy มนุษย์ ประกอบกับการจัดให้มีช่องว่างและระยะห่างของริ้วผ้า ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายในผลงาน ทำให้เกิดจังหวะที่น่าสนใจและเกิดความผสมกันของรูปทรง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เน้นความเรียบง่ายและความสมดุลในการวางจังหวะของตัวรูปทรง ทั้งแยกออกกันอย่างง่ายและทับซ้อนกันบ้างในบางส่วน

6. การเคลื่อนไหว (Movement) หมายถึง การแสดงท่าทางของรูปให้เกิดการเคลื่อนไหว ซึ่งอาจเป็นรูปร่าง รูปทรง เส้น สี หรือน้ำหนัก เป็นความเคลื่อนไหวในลักษณะสายตาและรับรู้ได้ด้วยการเห็น

ในการสร้างสรรค์ผลงานชุดนี้ของข้าพเจ้า พยายามคำนึงถึงการเคลื่อนไหวและสอดคล้องประสานของรูปทรงทุกชิ้นงาน เนื่องจากมีผลต่อความรู้สึกและเพื่อไปตามแนวคิดหลักของการสร้างสรรค์ โดยใช้การซับซ้อนของรูปทรงและการซ้ำในบางจุดของตัวมนุษย์ รวมไปถึงการใช้เส้นนำจุดสายตา

7. เอกภาพ (Unity) หมายถึงการประสานหรือการจัดระเบียบของส่วนต่าง ๆ ให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันขึ้นเพื่อผลรวมอันหนึ่งที่ไม่อาจแบ่งแยกได้

การสร้างเอกภาพและความสอดคล้องเป็นหนึ่งเดียวในผลงานชุดนี้เกิดขึ้นชัดเจนเพราะใช้รูปทรงหลักแบบเดียวเป็นตัวนำในการสร้างองค์ประกอบ และข้าพเจ้าพยายามวางและจัดระเบียบขององค์ประกอบ น้ำหนัก โดยเฉพาะตัวสีในงาน นำคู่สีมาใช้ทำให้ดูเป็นเอกภาพมากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

บทสรุป

ความทรงจำเป็นปัจจัยในการสร้างสรรค์งานของข้าพเจ้า ที่จะบอกเล่าแง่มุมหนึ่งของชีวิต เสมือนการมองโลกในมุมกลับด้าน จากโลกความเป็นจริงหวนกลับไปสู่ความทรงจำเดิมซึ่งเป็นการมองชีวิตผ่านความบอบช้ำที่ได้พบพบ แต่กระนั้นเราก็ยังได้รับความรู้สึกใหม่ ซึ่งไม่ต่างจากเดิมมากนัก และยังคงเชื่อมั่นเสมอว่า ปัญหา ความทุกข์ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ เมื่อยามใดที่สิ่งเหล่านั้นได้ผ่านเข้ามาภายในจิตใจ ทุกอย่างล้วนมีทางออกเสมอ หากเราใช้สติปัญญา พิจารณาไตร่ตรองอย่างรอบคอบ ก็จะทำให้เรามองเห็นหรือมีทางออกที่ถูกต้อง เพราะความสุขโดยแท้ ทุกสิ่งทุกอย่าง ล้วนเกิดจากจิตใจ วิชาญาณที่สงบนิ่งเป็นที่ตั้งเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาเหล่านี้

โดยข้าพเจ้าได้ระบายความทุกข์และความบอบช้ำที่ข้าพเจ้าได้พบเจอและฝ่าฟันมาด้วยตัวข้าพเจ้าเอง มาแสดงออกผ่านกรรมวิธีขั้นตอนของกระบวนการภาพพิมพ์แม่พิมพ์โลหะ ซึ่งเป็นหนึ่งในเทคนิค แม่พิมพ์ร่องลึก (Intaglio Etching)

ปัญหาและข้อเสนอแนะ

จากการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะนิพนธ์ในชุดนี้ ข้าพเจ้าได้ประสบปัญหาในการสร้างงานคือ เนื่องจากสภาพร่างกายไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร เมื่อนำมาขยายเป็นผลงานจริงที่มีขนาดใหญ่จึงก่อให้เกิดปัญหา โดยข้าพเจ้าต้องมาแก้ปัญหาเฉพาะหน้าในผลงานจริง โดยเฉพาะส่วนสำคัญของผลงาน คือ การสร้างผลงานในช่วงแรก เกิดความผิดพลาดในกระบวนการสร้างพื้นผิวที่ไม่เป็นไปตามแบบร่างผลงาน ทั้งยังมีปัญหาในเรื่องการทำเทคนิค Hard ground, soft ground ที่ต้องใช้ทักษะในการสร้างผลงานอย่างมาก ข้าพเจ้าจึงได้นำความผิดพลาดในผลงานครั้งแรก ๆ มาแก้ปัญหาในผลงานชิ้นต่อ ๆ มา จนทำให้ศิลปะนิพนธ์ในครั้งนี้สำเร็จรูวงได้อย่างสวยงาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

- ชลูด นิ่มเสมอ.องค์ประกอบของศิลปะ.กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2534
- น. ณ ปากน้ำ. ความเข้าใจในศิลปะ.กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เมืองโบราณ, 2531
- นุชจรี ชลคุป.ชีวิตสอนอะไรเราบ้าง.พิมพ์ครั้งที่ 2.กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มูลนิธิโกมลคีมทอง,2548
- ฉรงคีวิทย์ แสนทอง.จัดสรรทุกข์แบ่งเป็นสุข.กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ซีเอ็ดยูเคชั่น,2550
- Wolfgang Geory Fischer.Egon Schiele.Spian : Desire and Decay,1998

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

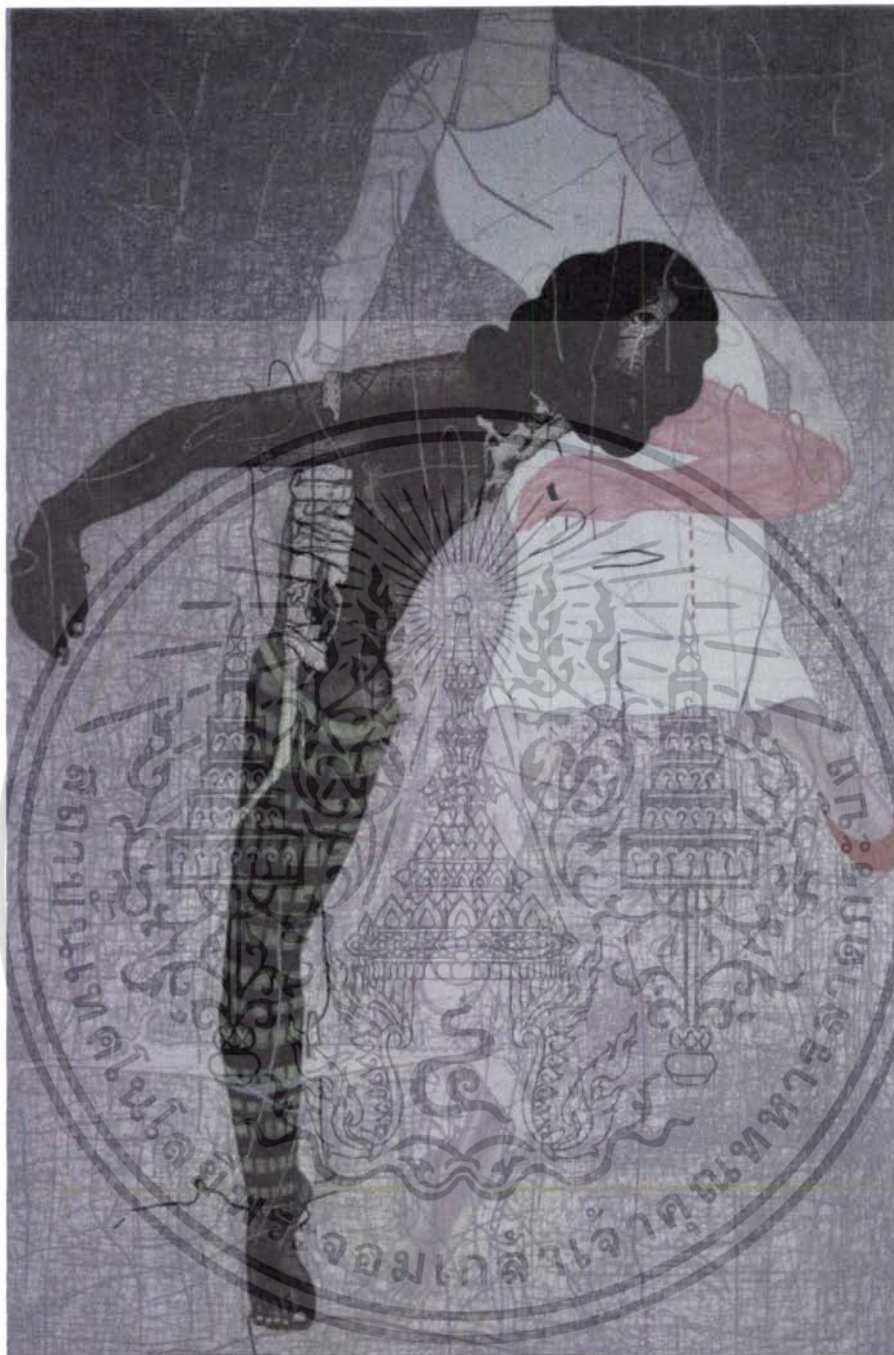

ชื่องาน Pain ful memory No.1 ปี พ.ศ. 2551

เทคนิค ภาพพิมพ์แม่พิมพ์โลหะ (Etching)

ขนาด 120 x 80 เซนติเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่องาน Pain ful memory No.2 ปี พ.ศ. 2551

เทคนิค ภาพพิมพ์แม่พิมพ์โลหะ (Etching)

ขนาด 120 x 80 เซนติเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่องาน Pain ful memory No.3 ปี พ.ศ. 2551

เทคนิค ภาพพิมพ์แม่พิมพ์โลหะ (Etching)

ขนาด 120 x 80 เซนติเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่องาน Pain ful memory No.4 ปี พ.ศ. 2551

เทคนิค ภาพพิมพ์แม่พิมพ์โลหะ (Etching)

ขนาด 120 x 80 เซนติเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่องาน Pain ful memory No.5 ปี พ.ศ. 2551

เทคนิค ภาพพิมพ์แม่พิมพ์โลหะ (Etching)

ขนาด 80 x 120 เซนติเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ วิทยา ผุดผ่อง
เกิด 26 พฤศจิกายน 2525
ที่อยู่ 58/3 ม.1 ต. บ่อแดง อ. สทิงพระ จ. สงขลา 90190 โทร 085- 0437206

ประวัติการศึกษา

- โรงเรียนวัดบ่อแดง
- โรงเรียนสทิงพระชนูปถัมภ์
- วิทยาลัยช่างศิลป์ นครศรีธรรมราช
- สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชา วิชาจิตรศิลป์

ประวัติการแสดงผลงาน

- 2545 - ร่วมแสดง เส้นสาย กลุ่มร่องลายไทย ณ พิพิธภัณฑ์ จังหวัดสงขลา
- 2546 - ร่วมแสดง ศิลปกรรมนักเรียนวิทยาลัยช่างศิลป์ นครศรีธรรมราช ณ โรงแรม Twin Lotus จังหวัดนครศรีธรรมราช
- 2547 - ร่วมแสดง สีน้ำ ศิลปกรรมนักเรียน วิทยาลัยช่างศิลป์ นครศรีธรรมราช ณ โรงแรม Twin Lotus จังหวัดนครศรีธรรมราช
- 2549 - ร่วมแสดงผลงานศิลปกรรม “Mimi Hof Art Gallery” กรุงเทพฯ ณ Hof art gallery
- 2550 - ร่วมแสดงผลงาน ศิลปกรรม No Picnic Printed-Exchange Art Exhibition KMITL – Nagoya University of Arts ณ ละลานตาแกลอรี่ กรุงเทพฯ
- 2550 - ร่วมแสดงผลงาน ศิลปกรรม นำสิ่งที่ดีสู่ชีวิต ครั้งที่ 19 โตชิบา ณ หอศิลป์เจ้าฟ้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้